

Hoofdstuk 10

De Eerste Geloofsbeproeving

1932

IN DE HERFST VAN 1932 was William Branham electriciteitsmeters aan het controleren in een zijstraat in New Albany, toen er een auto aan kwam rijden, die achter zijn service vrachtwagen werd geparkeerd. Het portier ging open en er stapte een mooi meisje uit. Haar zwarte haar glansde in het zonlicht en haar donkere ogen schenen te vonken van een innerlijk vuur. Een blik in haar richting en Billy ontglipte het besluit om vrijgezel te blijven.

Het meisje streek de kreukels uit haar jurk, griste een pakje van de autostoel en begon weg te lopen. Billy begon te transpireren. Als hij nu niet meteen iets zei, zou hij haar misschien nooit meer zien. Hij waagde de sprong. “Hoe gaat het? Mooi weertje, is het niet?”

Het meisje draaide zich om en glimlachte. “Mooi? Het is schitterend!” Ze hield haar handen omhoog en draaide rond in een cirkel. “Kijk maar eens naar de esdoorns, helemaal oranje en rood. Ze zijn absoluut fantastisch.”

“Ja, ik denk dat ze - eh - fantastisch zijn. Hij dacht dat zij het was die fantastisch was. “Mijn naam is Billy Branham. Ik werk voor de afdeling openbare werken en ik was net deze meters aan het controleren.”

Ze stak haar hand uit. “Fijn je te ontmoeten, Billy. Ik ben Hope Brumbach. Misschien heb je wel van mijn vader gehoord, Charlie Brumbach? Hij is voorman ginds bij de spoorwegen.”

“Nee, ik denk niet dat ik hem ken. Woon je hier in de buurt?”

“Dat huis daarginds.” Ze wees naar een huis verderop in de straat.

Billy had het gevoel dat hij wat vorderingen aan het maken was – hij wist niet alleen haar naam, hij wist ook waar ze woonde. Maar dat was niet genoeg. Hij bleef Hope vragen stellen, zoekend naar een uitvlucht om haar weer te zien. Terwijl hij zocht, kwam hij er achter dat zij een Christen was en dat ze naar de plaatselijke Zendings Baptisten Kerk in de Watt Street in Jeffersonville ging. Dat was zijn ‘voet tussen de deur’. “Weet je, ik ben net een paar weken geleden Christen geworden en ik ga niet naar enige bepaalde kerk – misschien zal ik je kerk deze zondag bezoeken en zien hoe ik het er vind.”

“Ik zal een plaats voor je vrij houden,” zei ze met een glimlach.

Toen Billy zich bij de kerk vertoonde de volgende zondag, ontdekte hij dat er een lege plaats op hem wachtte naast Hope. Na de dienst praatte ze een poosje met hem voor ze naar huis ging.

Levendig en aangenaam als ze was, interesseerde dit negentien jaar oude meisje hem als geen andere vrouw die hij ooit had ontmoet. Er was iets verfrissends met haar blijdschap en haar onschuld. Als een magneet trok ze hem keer op keer terug naar de kerk in de Watt Street, totdat hij een regelmatige bezoeker werd.

Billy gaf toe dat de reden waarom hij de Zendings Baptisten Kerk koos boven welke andere kerk ook in de stad, eenvoudig was omdat Hope Brumbach er heen ging. Toch ontwikkelde hij al gauw een diep respect voor de voorganger van de kerk. Dr. Roy Davis predikte dat God niet beter was dan Zijn Woord en dat een Christen niet beter was dan zijn geloof in het Woord van God – een gezegde dat Billy trof als de absolute waarheid. Dr. Davis vermaande zijn samenkomst voortdurend om het Woord van God te geloven met heel hun hart en om dat Woord in hun dagelijks leven in praktijk te brengen. Wat meer is, deze voorganger scheen te leven wat hij predikte.

Op een morgen vertelde Dr. Davis in de kerk een geschiedenis over hoe, toen hij een jongeman was, een bepaalde onge-

lovige, die het land doorkruiste, in kerk na kerk opstond en het Christelijk geloof uitdaagde tot een zware test. Dr. Davis hoorde hem in een grote samenkomst in Memphis, Tennessee. De man las voor uit Marcus 16, waar Jezus zei: *“Als teken zullen deze dingen de gelovigen volgen: in Mijn Naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.”*

Toen zette de ongelovige een fles zwavelzuur op het podium en daagde het gehoor uit: “Ieder van u mensen die worden verondersteld Christenen te zijn: Jezus zei, dat als u gelooft, dat u elk dodelijk iets zou kunnen drinken en dat het u niet zou deren. Nu, als dat het geïnspireerde Woord van God is, drink dan dit zwavelzuur.” Hij herhaalde zijn uitdaging verscheidene keren, de Christenen bekritisierend voor hun gebrek aan geloof en alleen al de gedachte te hebben dat er een God zou zijn, bespotkend.

De jonge Dr. Davis zei tegen een oude Methodistenbisschop die naast hem zat: “Als die ongelovige die uitdaging nog één keer doet, dan zal ik daar naar voren gaan en het drinken.”

De bisschop probeerde hem er vanaf te brengen. “De man vernietigt zichzelf. Laat hem begaan, zoon. De Bijbel zegt: *‘Gij zult de Heere uw God niet verzoeken.’*”

Maar Davis was vastbesloten. “Nee, ik zal hem niet laten begaan. En als ik in mijn schoenen sterf, zal ik Gods Woord gelovend, naar de hemel gaan.”

De ongelovige lachte terwijl de Christenen zich op hun stoelen in allerlei bochten wrongen. “Hoe staat het met jullie jongens daar, die geloven dat God zo werkelijk is? Probeer deze zwavelzuurproef.”

Dr. Davis liep met grote stappen naar het podium, keerde zich om, en sprak tot het gehoor van rond de 3.000 mensen: “Ik ben vijf-en-twintig jaar oud. Ik ben een prediker van het Evangelie. Ik weet dat mijn God bij machte is om mij te bevrijden

van dat zwavelzuur; maar ondanks dat, als Hij dat niet doet, zal ik nooit deze ongelovige daar laten staan en Gods Woord op deze manier laten uitdagen.” Hij greep het zwavelzuur en dronk de fles leeg, zonder ook maar een spoortje van een slechte uitwerking. Toen predikte hij het Evangelie met zo’n overtuiging, dat 1500 mensen hun leven opnieuw aan Jezus Christus toewijdden.

Terwijl Billy naar deze geschiedenis luisterde, dacht hij dat de Methodisten bisschop meer gezond verstand had getoond dan de jonge Dr. Davis. Waarom zou wie dan ook God moeten bewijzen? Had Jezus niet gezegd over die ongelovige Farizeeën:

“Laat hen gaan, blinden zijn zij, die blinden leiden. Indien een blinde een blinde leidt, zullen zij beiden in een put vallen?”

(Matth. 15: 14)

Maar hoewel Billy niet instemde met wat Dr. Davis had gedaan, bewonderde hij toch het geloof van zijn voorganger.

Omdat hij onder het gehoor kwam van een man met zo’n diepe overtuiging, inspireerde het Billy om nauwlettend aandacht te schenken aan het Woord van God. Het eerste koor dat Billy in de kerk leerde, luidde:

“Te zijn als Jezus, te zijn als Jezus,
op aard’ verlang ik om te zijn als Hem.
Door heel mijn levensreis,
van de aard’ naar ’t paradijs,
verlang ‘k alleen om te zijn als Hem.”

Dat werd het voortdurende gebed in Billy’s hart – “Jezus, help mij om als U te zijn.” Nadat hij voor de tweede keer het Nieuwe Testament had doorgelezen, realiseerde Billy zich, dat het nodig was dat hij werd gedoopt. Hij las in Mattheüs 28, waar Jezus tot Petrus en de andere discipelen zei: *“maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.”*

Toen las hij in Handelingen hoofdstuk 2, waar verscheidene weken later Petrus de mensen opdroeg: *“Een ieder van u late zich dopen in de Naam van Jezus Christus.”*

Het scheen Bill toe, dat als er iémand was die wist wat Jezus bedoelde toen Hij Zijn grote opdracht gaf, dat het Petrus moest zijn geweest en de rest van de discipelen. Dus vroeg Bill aan Dr. Davis om hem te dopen op dezelfde wijze als de apostelen doopten in het boek Handelingen. Alhoewel dit tegen de leer van de Zendings Baptisten Kerk inging, bewees Dr. Davis hem deze gunst en werd Billy gedoopt in de Naam van de Heere Jezus Christus.

Maanden waren voorbij gegaan sinds zijn ongeval bij de New Albany Gas Works. Bill's gezondheid was slechter in plaats van beter geworden. Nu schudde zijn hoofd zelfs wanneer hij dikke brillenglazen droeg; er zónder was hij praktisch blind. Zijn maag deed het meeste van de tijd pijn, ondanks zijn licht verteerbaar dieet van gerstewater en pruimensap. Het meest alarmerende van alles was, dat hij zijn kracht en energie langzaam voelde wegsmelten vanwege zijn onevenwichtige dieet.

Maar nu had hij een nieuw medicijn: geloof. Hij las, waar Jezus zei: *“En al wat gij in het gebed gelovig vragen zult, zult gij ontvangen.”*

(Matth. 21:22)

Toen las hij in Jacobus 5: *“Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heeren. En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, ... en de Heere zal hem oprichten.”*

Dat was zijn antwoord. Onmiddellijk na dit gelezen te hebben, spoedde Billy zich naar Dr. Davis' huis, de oudste vragend om hem met olie te zalven en te bidden. Toen, zich verheugend en zijn genezing opeisend, marcheerde hij naar huis.

Die avond bij het avondeten, legde Billy zijn Bijbel op de tafel, kondigde zijn genezing aan, en verklaarde dat hij van nu af aan zou eten zoals de anderen.

Bekommerd over dit idee, waarschuwde zijn moeder: “Billy, ik vind het niet erg dat je godsdienstig bent, maar je weet wat de dokter zei - Een mondvul vast voedsel zal je je leven kosten.”

Bill antwoordde: “Ik weet ook wat Góð zei, en Hij zei dat

ik genezen ben! Kunnen we bidden?” - Er was nooit eerder een gebed uitgesproken aan de tafel van de Branhams. Charles wist niet wat te doen en draaide zenuwachtig op z'n stoel. Ella wiep haar zoon een hulpeloos bezorgde blik toe en brak toen in tranen uit. Billy boog zijn hoofd en bad: “God, als ik sterf, kom ik naar huis, U vertrouwend. Uw Woord zei dat ik genezen ben. Ik moet óf in acht nemen wat de dókter zei, óf in acht nemen wat U zei. Ik heb een jaar lang het woord van de dokter genomen en ik ben niet beter geworden; in feite ben ik slechter geworden. Ik neem niet meer in acht wat de dokter zei. Nu neem ik in acht wat U zei. Alstublieft, zegen dit voedsel voor onze lichamen; ik vraag het in de Naam van Uw Zoon, Jezus Christus. Amen.”

Zijn glas pruimensap aan de kant schuivend, bediende Billy zich van bonen, uien en maïsbrood. Zodra de eerste hap zijn maag beroerde, begon álles terug omhoog te komen. Hij hield zijn hand over zijn lippen om het in zijn mond te houden, slikte het toen terug in. Meteen kwam het weer omhoog. Nog eens slikte hij het in. Steeds en steeds maar weer protesteerde zijn maag tegen de invasie van vast voedsel. Hij kokhalsde, wat zijn keel en mond bedekte met brandend zuur. Maar Bill weigerde aandacht te schenken aan zijn maag. Hij bleef zijn gedachten houden op wat God er over zei, niet wat hij voelde; en hij bleef doorgaan met die zelfde mondvul bonen door te slikken, totdat hij tenslotte beneden bleef. Toen nam hij een hap gekookte uien.

Na het avondeten sloot Billy zichzelf op in zijn kamer. Zijn maag deed zo vreselijk pijn, dat de tranen hem in de ogen stonden. Van tijd tot tijd zou hij braken en zou zuur water uit zijn mond druipen. Zwakjes zong hij een eenvoudig koortje dat hij in de kerk had geleerd: *“Ik kan het, ik wil het, en geloof het zeker; - Ik kan het, ik wil het, en geloof het zeker; - Ik kan het, ik wil het, en geloof het zeker, dat Jezus mij nu geneest.”* Hij zakte in elkaar op zijn bed. Met een stem die net iets meer was dan een gefluister, zei hij: “Heer, ik neem U op Uw Woord.”

Zijn moeder klopte aan. “Hoe voel jij je, Billy?”

“Ik voel me fijn.”

“Ik heb de dokter opgebeld. Hij zei dat je zult gaan sterven.”

Bill slikte het maagzuur in zijn mond in. “Ik zal niet gaan sterven, mama. Ik voel me wonderbaar” – niet sprekend over de zintuigen van zijn lichaam, maar hoe hij zich voelde ten opzichte van de belofte van God.

De volgende morgen stond die pot met bonen nog steeds op de kachel. Ella keerde zich om toen haar zoon de keuken in kwam. “Wat wil je als ontbijt, Billy?”

“Ik wil nog wat meer bonen en maïsbrood.”

Dagen gingen voorbij, en nog steeds leed hij. Elke maaltijd was een fysieke worsteling – zijn maag draaide zich, zuur protesterend; zijn hoofd tolde van duizeligheid. Maar wat geloof betreft, worstelde noch wankelde hij. Hij bleef voor zichzelf de woorden van Jezus herhalen: *“Indien gij kunt geloven: Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.”* (Marcus 9: 23)

Dat was zijn anker, en ondanks alle tegenstrijdige symptomen bleef hij getuigen dat Jezus Christus hem had genezen.

Hij las ook de vermaning van de apostel Paulus: *“Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben.”* (Rom.13:8) Bij deze woorden schoot een steek van schuldbesef door zijn hart. Op dat moment had hij een schuld van \$2000,- in verband met zijn operatie.

Nadat hij hierover had gebeden, besepte hij, dat God Christenen niet verbood om schulden te maken; liever gezegd: God vertelde Christenen om van hun schulden af te betalen wat ze konden, en ze niet nodeloos lang te laten bestaan. Bill was \$300,- schuldig aan de apotheker, meneer Mason, een sympathieke man die Billy nooit medicijnen geweigerd had, hoewel hij wist hoe arm de familie Branham was.

Billy ging naar de apotheek en zei: ”Meneer Mason, ik sta in de schuld bij u, maar ik zal u gaan betalen. Ik ben nog steeds ontzettend zwak vanwege de operatie, maar ik probeer te wer-

ken. Ik heb hier bij Openbare Werken Indiana een baan en verdien 20 cent per uur. Daaruit zal ik proberen om u bij elke salarisuitbetaling iets te betalen. Ik ben nu Christen, dus mijn eerste plicht is aan God. Ik ben Hem eerst mijn tienden verschuldigd. Daarna is mijn volgende plicht om mijn schulden af te betalen. Ik zit behoorlijk krap bij kas - mijn vader is ziekelijk en ik help om mijn moeder, zeven broers en een zuster te onderhouden. Maar ik zal proberen om elke betaaldag 25 cent te betalen. En als ik zelfs die 25 cent niet kan betalen, dan zal ik langs komen en het u zeggen.“

Dagen regen regen zich aaneen tot weken en nog steeds leed Bill. Maar beetje bij beetje, tijdens de volgende paar maanden, verbeterde zijn conditie, totdat hij tenslotte alles kon eten wat hij wilde, zonder enig ongemak. Zijn astigmatisme verbeterde ook, tot hij niet langer zijn bril nodig had. Toen hij tenslotte zijn ogen liet testen, gaf de test 20/20 aan: perfect gezichtsvermogen. Hij borrelde werkelijk van geluk, en zijn vertrouwen in de beloften van God steeg.

* * *